

Orbán Viktor teljes beszéde!

2014 július 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Orbán Viktor miniszterelnök teljes beszéde a 25. Bálványosi Szabadegyetem és Diáktábor rendezvényén.

Jó napot kívánok mindenkinek! Tisztelettel köszöntöm Önöket!

Mikor egy éve utoljára itt láttuk egymást, akkor azzal kezdtem a mondandómat, hogy a Magyarországon esedékes választások el?tti utolsó tusnádfürd?i találkozón vagyunk. Most azt mondhatom, hogy a Magyarországon megtörtént választások utáni els? tusnádfürd?i találkozón vagyunk, és azt a jó hírt jelenthetem mindannyiuknak, hogy a választást megnyertük. S?t, megnyertük kétszer is! Hiszen nemcsak parlamenti választások voltak, hanem európai parlamenti választások is. Az itt lév?k talán teljes körben tudják, október 12-én a harmadik választás is megtörténik ebben az évben; ez a magyar önkormányzati választás lesz, amelynek a magyar államélet szempontjából súlya és jelent?sége van.

Engedjék meg, hogy a mostani mondandómat a legutóbbi parlamenti választás egy méltatlanul kevés figyelmet kapott mozzanatának fölidézésével kezdjem. Ennek a választásnak az eredményeképpen Magyarországon a kormányzó polgári, keresztény és nemzeti er?, tehát a Fidesz és a Kereszténydemokrata Néppárt a parlamenti helyek kétharmadát szerezte meg – éppen hogy, egy mandátummal. Én emlékszem, évekkel ezel?tt arról beszélgettünk, hogy az milyen szép lenne, a bosszúnak milyen nemes formája volna, ha az történne, hogy a 2004 decemberében a mai magyar államhatárokon kívül él? magyarok visszafogadása ellen szavazó politikai er?k úgy nyernék el megérdemelt büntetésüket, hogyha egy parlamenti választáson éppen a határon túli magyarok voksaival jönne létre a többség vagy a kétharmad. Jelentem, hogy az a gyanú áll itt fönn, hogy a politikában mégiscsak létezik egy morális egyensúly. Efel?l gyakran van kétségünk jó okkal, de id?nként meger?sítést is kapunk. Most például az történt, hogy a határon túli magyarok szavazata és az abból fakadó mandátum kellett ahhoz, hogy kétharmados többsége legyen a nemzeti er?knek a magyar parlamentben. Köszönjük mindenkinek, akit illet, a Gondviselésnek, a szavazóknak, a magyar törvényalkotóknak és végs? soron ilyenkor azoknak is meg kell köszönnünk, akik ellenünk fordultak, és lehet?séget adtak arra, hogy a jó mégiscsak fölülkerekedjék, mert ha nincs a rossz, akkor mégis hogyan tudna fölülkerekedni a jó?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mai mondandóm azonban nem a választásokhoz köt?dik. Levezet? elnökünk is úgy mutatott be bennünket, mint rendszerváltókat, és úgy tette ezt, hogy megidézte a rendszerváltást. Ez jól mutatja, hogy a mi nemzedékünk számára a rendszerváltás az a nemzedéki élmény, amihez mindent mérünk, amib?l kiindulva mindent értelmezünk, ami körülöttünk zajlik. Ez természetesnek t?nik. Ugyanakkor ma már inkább hátrányunkra van, mint segítségünkre. A rendszerváltás természetesen, mint tapasztalat rendkívül értékes, mert a politika – szemben azzal, amit id?nként az ember gondol – nem spekulatív m?faj, hanem tapasztalati tényekb?l, tapasztalatokból kell fölépíteni. És ma már

a helyzet úgy áll, hogy persze ez a tapasztalat értékes, de id?közben egy ugyanolyan jelent?ség? változás történik a világban, mint amilyen a rendszerváltás élménye volt. Ezért a feladat intellektuálisan, ami el?ttünk áll, az, hogy a jöv? megértése és a jöv?be vezet? utak kijelölésér?l szóló viták kapcsán a rendszerváltást csak mint tapasztalatot, de többé ne mint referenciapontot használjuk. Sokkal inkább a 2008-ban nyilvánvalóvá vált nagy pénzügyi, világgazdasági, világkereskedelmi, világhatalmi, világkatonai er?átrendez?dést tekintsük kiindulópontunknak. Ez a feladat, amit el kellene végeznünk. Ebben segítségünkre van, hogy vannak olyanok, akik kés?bb születtek, mint mi. És az ? számukra már hosszú évek óta nehézséget okoz, hogy a rendszerváltást tekintsék referenciapontnak, mert aki, mondjuk, 1985-ben született, a rendszerváltás 1990-es évében éppen ötéves volt, neki ez nem az az élmény, mint a mi számunkra, és ezért a politikai diskurzusokból gyakran azért marad ki, mert nem is érti, hogy mik azok az utalások, amelyeket a jelen és a jöv? értelmezésénél a náluk id?sebbek megtesznek. Azt hiszem, hogy több haszna is lenne annak, ha most már a rendszerváltást egy lezárt történelmi folyamatnak tekintenénk, tapasztalatok tárházának és nem pedig a jöv?r?l való gondolkodás kiindulópontjának.

A jöv?r?l való gondolkodás kiindulópontjának, mert – ha jól értem – minden évben az a feladatunk, hogy megpróbáljuk közösen valahogyan megérteni, hogy mi történik körülöttünk, annak a lényegi mozzanatait megragadjuk, és talán megláthassuk ebb?l, hogy mi fog történni velünk a jöv?ben. Szóval, ha ez a feladatunk, akkor azt javaslom, hogy röviden emlékeztessük magunkat arra, hogy a XX. században volt három nagy világrendszerváltás. Az I. világháború végén, a II. világháború végén és 1990-ben. Ezeknek az a közös tulajdonsága volt – err?l talán egyszer már itt beszélhettem Önök el?tt –, hogy amikor ezek a változások bekövetkeztek, szinte egyik napról a másikra mindenki számára világos volt, hogy egy más világban fogunk élni, mint amilyen világban addig éltünk. Mondjuk, Trianon után itt ez egész nyilvánvaló volt, de Budapesten is. De a II. világháború is. Ha az ember körülnézett, és mindenhol szovjet megszálló csapatokat látott, akkor tudta, hogy innent?l most egy másik világ kezd?dik. És ’90-ben is, amikor sikerült a kommunistákat megtörnünk és kiszorítanunk, világos volt az els? parlamenti választások után, hogy egy új világban fogunk élni: a berlini fal leomlott, választások vannak, ez már egy másik jöv?.

Az én mai el?adásom kiindulópontjául szánt állításom az, hogy egy hasonló érték? és súlyú változás zajlik ma a világban. Ennek manifesztté válását, tehát nyilvánvalóvá válását 2008-as pénzügyi világválságként, de inkább nyugati pénzügyi válságként azonosíthatjuk. És ennek a változásnak azért nem annyira nyilvánvaló a jelent?sége, mert az el?z? háromtól eltér? módon érzékelik az emberek. Nem volt világos a 2008-as nagy nyugati pénzügyi összeomláskor, hogy mostantól egy másik világban fogunk élni. Nem olyan éles a váltás, mint ahogy az els? három nagy világrendszerváltáskor történt, hanem valahogy lassan bomlik ki a képzeletünkben, és mint ahogy a köd szokta megülni a tájat, lassan ereszkedik ránk az a tudás, hogyha jól körülnézünk, ha alaposan elemezzük mindazt, ami körülöttünk zajlik, ez egy másik világ, mint amiben hat évvel ezel?tt éltünk, és a folyamatokat kivetítjük a jöv?re nézve, amelynek persze mindig van valamennyi kockázata, de azért alapvet?en indokolt szellemi munka, jól látjuk, hogy a változások még er?teljesebbek lesznek.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Csak annak érdekében, hogy ennek a változásnak a mélységét illusztráljam, mindenfajta rendszerezettség nélkül összegy?jtöttem néhány mondatot, gondolatot a nyugati világból – egyet-kett?t a keletib?l is –, amelyek meghökkent?ek. Ha az ember a 2008 el?tti – maradjunk abban, hogy – liberális világszemléletb?l nézi vagy hallgatja ezeket a mondatokat, akkor megdöbben. Ha azonban nem onnan nézi, hanem a mondatokból azt olvassa ki, hogy mekkora utat tettünk meg hat esztend? alatt a közbeszédben, a témákban, a megfogalmazásokban, akkor ezek a mondatok, amelyeket idézni fogok, segítik annak megértését, hogy micsoda változás zajlik ma a világban. Röviden csak. Amerikában az amerikai elnök többször és visszatér?en beszél arról, hogy Amerikát átitatta a cinizmus, és a feladat, hogy az egész amerikai társadalom – élén az amerikai kormánnyal – harcot indítson a pénzügyi rendszerb?l származó cinizmussal szemben. 2008 el?tt ilyet mondani az úriemberek közötti nemzetközi diskurzusból való kirekesztést vonta volna maga után. Ráadásul a pénzügyi rendszer sajátosságai miatt még valami stichje is lett volna, ami különösen veszélyessé tette volna ilyen mondatok kimondását. Ehhez képest ezek rendszeresen jelennek meg a mai amerikai sajtóban. Vagy azt mondja az amerikai elnök, hogyha egy keményen dolgozó amerikainak rendszeresen választania kell család és karrier között, akkor Amerika le fog maradni a világgazdaságról. Vagy az amerikai elnök nyíltan beszél gazdasági patriotizmusról. Olyan mondatokat mond, amiért a provinciális magyar nyilvánosságban ma még botozás és kövezés jár. Például nyíltan beszél arról, hogy a külföldieket foglalkoztató nagyvállalatok fizessék meg méltányos részüket az adóból. Vagy nyíltan beszél arról, hogy els?sorban azokat a cégeket kell támogatni, amelyek amerikaiakat alkalmaznak. Ezek mind olyan hangok, gondolatok és mondatok, amelyek hat, nyolc évvel ezel?tt elképzelhetetlenek lettek volna. Vagy, hogy továbbmenjek: egy nagy elismertségnek örvend? elemz? szerint az amerikai puha hatalom ereje hanyatlik, mert a liberális értékek ma a korrupciót, a szexet és az er?szakot testesítik meg, és ezzel lejáratják Amerikát és az

amerikai modernizációt. Aztán a Nyílt Társadalom Alapítvány kiad egy tanulmányt – ez nem olyan régen történt –, ahol Nyugat-Európát elemzi, és olyan mondatot ír le, amely úgy hangzik, hogy Nyugat-Európát annyira lefoglalta a bevándorlók helyzetének megoldása, hogy megfeledkezett a fehér munkásosztályról. Vagy azt mondja a brit miniszterelnök, hogy az Európában bekövetkezett változások eredményeképpen sokan ingyenél?k lettek a jóléti rendszerek hátán. Vagy az egyik leggazdagabb amerikai, aki az Amazon nev? cégnek az egyik els? befektet?je, azt állítja, hogy egyre kevésbé kapitalista és sokkal inkább feudális társadalomban élünk, és ha nem változik meg a világgazdasági rendszer, akkor a középosztály el fog t?nni, és ahogy ? mondja, a gazdagoknak vasvillákkal fognak nekiesni. Ezért a fentr?l lefelé építkez? gazdasági modell helyett egy középr?l növekv? gazdasági modellre lenne szükség. Nem magyarázni akarom ezeket a gondolatokat, csak ide akarom idézni azoknak a gondolatoknak az újszer?ségét, amelyr?l szinte elképzelhetetlen volt néhány évvel ezel?tt, hogy akárcsak nyíltan beszélni lehessen. Vagy hasonlóképpen Amerikából: a fiatal munkanélküliek száma drasztikusan megemelkedett, és ezért a jó anyagi helyzettel kecsegtet? pályák esetében a jó anyagi helyzettel rendelkez? családok gyerekei behozhatatlan el?nnyel rendelkeznek. Ezt a mobilizáció hazájában mondják. Vagy mondjak még mást: azt mondja egy másik nagy tekintély? elemz?, hogy az internetet – amit hosszú évek óta a szabadság szimbólumának fog föl a liberális világ – gyarmatosították a nagyvállalatok, és nem kevesebbet állít, mint hogy a legnagyobb kérdés jelenleg, hogy a kapitalizmus er?inek, vagyis a nagy nemzetközi cégeknek sikerül-e fölszámolniuk az internet semlegességét. Továbbmegyek: mondok egy szívünkhöz közel álló, kedves, váratlan fejleményt. Az angol miniszterelnök, aki kínosan kerüli mindig, hogy a saját politikai mozgalmát valaha is kereszténydemokratának min?sítsék, kiáll a nyilvánosság elé, és azt mondja, hogy a brit értékrendszer kiemelt része a kereszténység, és a multikulturalizmus ellenére Nagy-Britannia szívében keresztény ország, amire büszkének kell lenni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A kérdés az, hogy az a rengeteg változás, ami körülöttünk zajlik, összerendezhet?-e a megértés érdekében egy leírással, megragadható-e mindannak, ami körülöttünk zajlik, egy, két, három lényegi mozzanata. Nyilván megragadható, és err?l ma nagyon sokan gondolkoznak, és még többen írnak. Számos könyv jelent meg ezzel kapcsolatban. Én egyetlen ilyen világhelyzet-magyarázó gondolatot szeretnék most az Önök figyelmébe ajánlani. Szerintem a legprovokatívabb és legizgalmasabb kérdés, ami az elmúlt egy évben a nyugati társadalmi gondolkodásban felszínre került, a következ?képpen összegezhet?, szükségképpen leegyszer?sítve. A világban létez? nemzetek közötti verseny, a világban létez? er?csoportok, szövetségek közötti verseny egy új elemmel egészül ki. Mert a világgazdasági versenyr?l eddig mindenki beszélt, a globalizálódás, a gazdaság nemzetközivé válása szükségszer?vé tette, hogy err?l sokat beszéljenek, írjanak, elemezzenek, ezért a világgazdasági versenynek szinte minden részletkérdését ismerjük. Nagyjából meg tudjuk mondani, hogy egy nemzet vagy egy gazdasági érdekcsoport, akár egy több nemzetet magába foglaló közösség, mint az Európai Unió, mit?l versenyképes a nemzetközi gazdaságban, vagy mit?l veszíti el a versenyképességét. Azonban sokak szerint – és én ehhez a csoporthoz tartozom – ma nem ez a f? kérdés. Ez fontos kérdés marad. Amíg az ember pénzb?l és gazdaságból él, ami a belátható id?n belül nem fog megváltozni, addig ez mindig fontos kérdés marad. De van egy még fontosabb versenyfutás. Úgy fogalmaznám meg, hogy versenyfutás annak az államnak a kitalálásáért, ami a leginkább képes egy nemzetet sikeressé tenni.

Miután az állam nem más, mint a közösség megszervezésének módja, ami a mi esetünkben hol egybeesik az országhatárokkal, hol nem – erre majd vissza fogok térni –, talán a meghatározó mozzanat a mai világban úgy fogalmazható meg, hogy versenyfutás zajlik annak a közösségszervezési módnak, annak az államnak a megtalálásáért, amely a leginkább képes egy nemzetet, egy közösséget nemzetközileg versenyképessé tenni. Ezzel magyarázható, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy ma a slágertéma a gondolkodásban azoknak a rendszereknek a megértése, amelyek nem nyugatiak, nem liberálisok, nem liberális demokráciák, talán még demokráciák sem, és mégis sikeressé tesznek nemzeteket. Ma a sztárok a nemzetközi elemzésekben Szingapúr, Kína, India, Oroszország, Törökország. És azt hiszem, hogy a mi politikai közösségünk évekkel ezel?tt jól érezte meg, jól tapintott rá, talán föl is dolgozta intellektuálisan ezt a kihívást, és ha visszagondolunk arra, hogy mit csináltunk az elmúlt négy évben, és mit fogunk tenni a következ? négy évben, akkor valójában ez értelmezhet? innen is. Vagyis megkeressük, megpróbáljuk megtalálni a Nyugat-Európában elfogadott dogmáktól és ideológiáktól elszakadva, t?lük magunkat függetlenítve azt a közösségszervezési formát, azt az új magyar államot, amely képes arra, hogy a mi közösségünket évtizedes távlatban versenyképessé tegye a nagy világversenyfutásban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ahhoz, hogy erre képesek legyünk, 2010-ben és különösen mostanában bátran ki kellett mondanunk egy olyan mondatot, amely egy szintén az el?bb itt megidézett mondatokhoz hasonlóan a szentségtörés kategóriájába tartozott a liberális világrendben. Ki kellett mondanunk azt, hogy egy demokrácia nem szükségképpen liberális. Az,

hogy valami nem liberális, még lehet demokrácia. S?t, ki kellett, ki lehetett mondani azt is, hogy valószín?leg a liberális demokrácia államszervezési elvére épül? társadalmak a következ? évtizedekben nem tudják fenntartani a világ-versenyképességüket, sokkal inkább egy visszaszorulást szenvednek el, hacsak nem lesznek képesek magukat jelent?sen megváltoztatni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A dolog úgy fest, hogyha innen tekintünk a körülöttünk zajló eseményekre, akkor kiindulópontként azt szoktuk választani, hogy az államszervez?déseknek eddig ismertük három formáját: a nemzetállamot, a liberális államot és aztán a jóléti államot. És a kérdés az, hogy most mi következik? A magyar válasz az, hogy egy munkaalapú állam korszaka következhet el, mi egy munkaalapú társadalmat akarunk szervezni, amely – mint az el?bb említettem – vállalja annak ódiumát, hogy kimondja, karakterét tekintve nem liberális természet?. Mit is jelent mindez?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ez azt jelenti, hogy a liberális társadalomszervezési elvekkel, módszerekkel és egyáltalán a társadalom liberális megértésével szakítanunk kell. Ezt most csak két dimenzióban fogom érinteni, nem akarok belemenni egy hosszabb el?adásba, csak érinteni akarom, hogy a dolog súlya érezhet? legyen. A liberális társadalomszervezés kiindulópontja a két ember közötti viszony tekintetében arra a gondolatra épül, hogy mindent szabad megcselekednünk, ami a másik szabadságát nem sérti. Erre a gondolati, eszmei kiindulópontra épült föl a 2010-et megel?z? húszévnyi magyar világ – elfogadva egyébként a Nyugat-Európában általános elvet. Azonban húsz év kellett ahhoz, hogy Magyarországon meg tudjuk fogalmazni azt a problémát, hogy ez egy intellektuálisan ugyan rendkívül vonzó gondolat, de nem világos, hogy ki fogja megmondani, hogy mikortól sérti valami az én szabadságomat. És miután ez nem magától adódik, ezért ezt valakinek meg kell határoznia, el kell döntenie. És miután senkit nem jelöltünk ki arra, hogy ezt eldöntse, ezért folyamatosan, a mindennapi életben azt tapasztaltuk, hogy az er?sebb döntötte el. Folyamatosan azt éreztük, hogy aki gyengébb, azt letapossák. Nem valami elvont igazságosság elve szerint d?lnek el az egymás kölcsönös szabadságának elismeréséb?l fakadó konfliktusok, hanem az történik, hogy mindig az er?sebbnek van igaza. Mindig az er?sebb szomszéd mondja meg, hogy hol a kocsibejáró, mindig az er?sebb, a bank mondja meg, hogy mennyi a hitel kamata, ha kell, menet közben változtatja, és sorolhatnám azokat a példákat, amelyek egyébként a kiszolgáltatott, gyenge, másoknál kisebb gazdasági véder?vel rendelkez? személyeket és családokat folyamatosan életélményként érte az elmúlt húsz esztend?ben. Erre javasoljuk mi azt, és megpróbáljuk a magyar államéletet arra a gondolatra építeni, hogy ne ez legyen a szervez?elv, a társadalom szervez?elve. Ezt nem lehet törvénybe foglalni, itt most szellemi kiindulópontokról beszélünk. Ne az legyen a magyar társadalom szervez?elve, hogy mindent szabad, ami más szabadságát nem sérti, hanem legyen az, hogy amit nem akarsz, hogy veled cselekedjenek, te se tedd azt másokkal. És megpróbáljuk a magyar közgondolkodásban, az oktatási rendszerben, a saját magunk viselkedésében a személyes példáinkkal erre az eszmei alapra helyezni azt a világot, amit magyar társadalomnak nevezhetünk. Ha ugyanezt a gondolatot megnézzük az egyén és közösség kapcsolatában – mert most egyén és egyén kapcsolatáról beszéltem –, akkor azt látjuk, hogy az elmúlt húsz évben a fölépült magyar liberális demokrácia jó néhány dolgot nem tudott végrehajtani. Err?l csináltam egy rövid listát, hogy mire nem volt képes.

A liberális demokrácia nem volt képes arra, hogy nyíltan kimondja és kötelezze – akár alkotmányos er?vel – a mindenkori kormányokat arra, hogy munkájukkal a nemzeti érdekeket szolgálja. Egyáltalán: vitatta a nemzeti érdek létezésének gondolatát. Nem kötelezte a mindenkori kormányokat arra, hogy ismerjék el a világban él? magyarok nemzetünkhöz, magyar nemzethez való tartozását, és próbálja munkája révén er?síteni ezt az összetartozást. Nem védte meg a liberális demokrácia, a liberális magyar állam nem védte meg a közösségi vagyont. Most ugyan az ellenkez?jét halljuk, mint hogyha egyes vásárlások esetén – erre majd visszatérek, mert legutóbb éppen bankot is vásárolt a magyar állam – az a kép rajzolódnék ki az értelmezésekb?l, a magyar állam egyre inkább olyan vagyontárgyakat is magához vonzana, és közvagyonnak min?sítene, amivel túlhalad az Európában elfogadott magatartáson. Holott ha megnézzük – nemrégen közölt a Financial Times egy ilyen nagy listát –, hogy az európai uniós államokon belül melyik országban mekkora a közvagyon aránya, akkor Magyarország a lista leges-legeslegvégén található. Minden országban – talán kett?t leszámítva – magasabb a közösségi tulajdonban tartott vagyon aránya, mint Magyarországon. Tehát nyugodtan vallhatjuk azt az állítást, hogy a liberális demokrácia a többi európai államhoz képest is, velük összehasonlítva is képtelennek bizonyult arra, hogy megvédje a nemzet önfenntartásához szükséges közösségi vagyont. Aztán a liberális magyar állam nem védte meg az országot az eladósodástól. És végül nem védte meg a családokat, itt a devizahitel rendszerre lehet gondolni. Nem védte meg a családokat az adósrabszolgaságtól sem. Következésképpen a 2010-es választás értelmezése – különösen a 2014-es választási siker fényében – vállalhatóan hangozhat úgy, hogy a nagy világversenyben, amely a legversenyképesebb állam megteremtésének érdekében zajlik, azt várják el a magyar polgárok a magyar

vezet?kt?l, hogy találják meg, dolgozzák ki, kovácsolják ki azt az új magyar államszervez?dést, amely a liberális állam és a liberális demokrácia korszaka után – persze a kereszténység, a szabadság, az emberi jogok értékeit tiszteletben tartva – ismét versenyképessé teszi a magyar közösséget, és azokat az el nem végzett munkákat, be nem tartott kötelezettségeket, amelyeket fölsoroltam, elvégzi és tiszteletben tartja.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Vagyis ami Magyarországon ma történik, értelmezhet? úgy, hogy a mindenkori politikai vezetés ma arra tett kísérletet, hogy az emberek személyes munkája és érdeke, amelyet el kell ismerni, a közösség, a nemzet életével szoros összefüggésben álljon, a kapcsolat megmaradjon, és ez a kapcsolat er?södjön. Vagyis a magyar nemzet nem egyének puszta halmaza, hanem egy közösség, amelyet szervezni, er?síteni, s?t építeni kell. Ilyen értelemben tehát az az új állam, amit Magyarországon építünk, illiberális állam, nem liberális állam. Nem tagadja a liberalizmus alapvet? értékeit, mint a szabadság, és hozhatnék még néhányat, de nem teszi ezt az ideológiát az államszervez?dés központi elemévé, hanem egy attól eltér? sajátos, nemzeti megközelítést tartalmaz.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezek után arról kell beszélnem, milyen akadályokat kell legy?zni ahhoz, hogy ez megvalósulhasson. Könnyen lehet, amit mondok, evidensnek t?nik ebben a körben, azonban amikor mindezt politikai programmá és munkává kell emelni, akkor egyáltalán nincsen így. Én nem sorolom föl az összes akadályt, néhányat fogok csak megemlíteni, még pontosabban kett?t ezek közül, nem is a legfontosabbakat feltétlenül, de a legérdekesebbeket. Hivatásos politikusok versus civilek viszonya. Vagyis az államot nyilvánvalóan valakiknek, az erre fölhatalmazott és megválasztott vezet?knek kell megszervezni és irányítani. Azonban mindig megjelennek az államélet peremén civil szervezetek. Most a magyarországi civil világ egy nagyon sajátos képet mutat. Ugyanis a civil – ellentétben a hivatásos politikussal – egy olyan személy, illetve olyan közösség, amely alulról szervez?dik, saját pénzügyi lábán áll, és önkéntes természetesen. Most ehhez képest, ha megnézem a magyarországi civil világot, azt, amelyik a nyilvánosságban rendszeresen szerepel – most a norvég alap körüli viták ezt felszínre is hozták –, akkor azt látom, hogy itt fizetett politikai aktivistákkal van dolgunk. És ezek a fizetett politikai aktivisták ráadásul külföldiek által fizetett politikai aktivisták. Meghatározható külföldi érdekkörök által fizetett aktivisták, akikr?l nehéz elképzelni, hogy ezt szociális beruházásnak tekintsék, sokkal inkább indokolt az a fölfogás, hogy ezen az eszközrendszeren keresztül befolyást kívánnak adott pillanatban és adott kérdésekben gyakorolni a magyar államéletre. Nagyon fontos tehát, ha újjá akarjuk szervezni a liberális állam helyett a nemzeti államunkat, akkor világossá kell tenni, hogy itt nem civilekkel állunk szemben, nem civilek jönnek velünk szemben, hanem fizetett politikai aktivisták, akik külföldi érdekeket próbálnak Magyarországon érvényesíteni. Ezért nagyon helyes, hogy föl is állt a magyar parlamentben egy olyan bizottság, amely a külföldi befolyásszerzésnek a folyamatos figyelésével, nyilvántartásával és nyilvánosságra hozatalával foglalkozik, hogy mindannyian, Önök is pontosan tudhassák, hogy az álarcok mögött kik a valódi karakterek.

Említek egy másik példát, ami az állam újjászervezésének másik akadálya. Amikor az Európai Uniót szóba hozom, nem azért teszem meg, mert azt gondolnám, hogy az Európai Unión belül ne lehetne egy illiberális, nemzeti alapokon álló új államot fölépíteni. Szerintem ez lehetséges. Az európai uniós tagságunk ezt nem zárja ki. Igaz, hogy rengeteg kérdés merül föl, rengeteg konfliktus alakul ki, ezt Önök követhették az elmúlt években, rengeteg csatát kell megvívni, de most nem erre gondolok, hanem egy másik jelenségre, amit valószín?leg Önök még ebben a formában nem ismerhetnek. Amikor lejárt az Európai Unió és Magyarország közötti szerz?dés, amely hét évre rögzítette a pénzügyi kapcsolatot az unió és Magyarország között, ez idén járt le, és a következ? hét évre szóló új szerz?dés megkötése került napirendre, ami éppen most zajlik, akkor kirobbant egy vita. És akkor magam elé kellett húznom jó néhány tényt, adatot, hogy megértsem ennek a vitának a természetét. És mit láttam? Azt láttam, hogy azok az emberek – itt most több száz emberr?l beszélünk –, akik azzal foglalkoznak, hogy az Európai Unióból Magyarországnak járó – nem adományozott, hanem nekünk járó, egy szerz?dés alapján nekünk járó – gazdaságfejlesztési vagy társadalomépítési források fölött rendelkeznek, a fizetésüket közvetlenül az Európai Unióból kapják. Vagyis Magyarországon egy területenkívüliség jött létre. Aztán kiderült a számokból, hogy a magyar kormányzati szektor juttatásaival összevetve ezek négy-ötszörös, esetenként nyolcszoros juttatásokat jelentenek. Vagyis Magyarország úgy élt hét éven keresztül, hogy a gazdaság és a társadalom fejlesztésére leginkább rendelkezésre álló, legnagyobb összegben rendelkezésre álló források fölött olyan emberek rendelkeztek vagy hoztak döntéseket, akiket mások fizettek, és a magyar államigazgatásban dolgozók többszörösét kapták ezért a munkáért. Hasonlóképpen: száz forintból, ami innen kiment a magyar gazdaság és társadalmi életbe, harmincöt százalékát el lehetett számolni ruhaköltségre. Tehát ami nem a megcélzott feladattal állt szoros összefüggésben, hanem ahhoz kapcsolódott: el?készítés, elemzés, tervezés, mindenféle dolog, tanácsadás, és így tovább.

Most azért alakult ki egy vita az unió és Magyarország között, mert ezt a rendszert megváltoztattuk, és a kormány döntést hozott, miszerint aki az európai uniós pénzek fölött rendelkezik, ebben az új államkoncepcióban, az illiberális állam koncepciójában magyar állami alkalmazásban kell állnia, és azért a munkáért, amit végez, nem kaphat többet, mint az azonos besorolású magyar közigazgatásban dolgozó ember. És nem lehet harmincöt százalékot elkölteni, harmincöt forintot száz forintból ruhaköltségekre, mert ez nem haladhatja meg a tizenöt forintot a következ? hét esztend?ben. Százból legfeljebb tizenötöt! Ezek mind olyan döntések, amelyek persze önmagában politikai kérdésként t?nnek föl, de valójában itt most nem egy-egy politikai döntésr?l van szó, hanem arról, hogy a magyar állam újjászervezése zajlik – szemben a korábbi húsz év illiberális államszervezési logikájával, egy nemzeti érdekekb?l kiinduló állami újjászervezés történik. A konfliktusok, amik elénk kerülnek, nem véletlenszer?ek, nem butaságból fakadnak – bár id?nként ilyen is lehet közöttük –, hanem alapvet?en egy állam újraépítésének, öndefiníciójának folyamatával szükségszer?en együtt járó viták.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül azt szeretném mondani Önöknek, hogyha a jöv?t tapogatjuk, akkor azt a mondatot kell mondanom Önöknek, ami talán kevésnek t?nik majd egy magas hivatalt betölt? embert?l, hogy a jöv? lényege, hogy bármi megtörténhet. És a bármit elég nehéz definiálni. Megtörténhet az, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy egy Magyarországgal szomszédos állam légterében lel?nek egy utasszállító repül?gépet. Megtörténhet, hogy érthetetlen okból több százan meghalnak, mondjuk ki, egy lényegében terrorakció következtében. Megtörténhet az, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy az Egyesült Államokban – tegnapi hírt láttam – az Egyesült Államoknak talán a szenátusa, az is lehet, hogy a szenátus és a képvisel?ház együtt úgy döntött, hogy beperli az amerikai elnököt folyamatos hatáskörtúllépés miatt. És amikor ezek mögé nézek, kiderül, hogy nemhogy beperlik, többször elítélték már az amerikai elnököt hatáskör túllépése miatt… Képzeljék el Magyarországon, amikor a parlament beperelné a magyar miniszterelnököt hatáskörtúllépés miatt, és akkor a bíróság el is ítélne. Meddig tudnék én hivatalban maradni, tisztelt Hölgyeim és Uraim? Ezeket a példákat csak azért hozom ide, mert olyan világban élünk, amikor bármi megtörténhet. Még az is megtörténhet például, hogyha a bírósági eljárások végigfutnak, akkor magyarok több százmilliárd forint értékben kapnak vissza olyan pénzeket a bankoktól, amiket nem tudtak volna t?lük elvenni. Még ez is megtörténhet, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ezzel csak azt akartam jelezni, hogy az események pontos vagy megközelít?leg pontos el?rejelzése szinte lehetetlen. Megtörténhet az, hogy zárásként mondjak egy szintén üdít? példát, hogy a választásokat megnyer? magyar kormány el?re meghirdeti, hogy a magyar pénzügyi rendszernek legalább ötven százalékban magyar kézben kell lennie. Nem államiban, hanem magyar kézben kell lennie. Eltelik három hónap a választások után, és úgy lesz. Mert most legutóbb éppen így lett. Tekintettel arra, hogy egy olyan bankot, amit sosem kellett volna egyébként külföldieknek eladni, a magyar állam visszavásárolja, és ezzel a magyar nemzeti tulajdon aránya a bankrendszeren belül meghaladja az ötven százalékot.

Most már csak az a kérdés, tisztelt Hölgyeim és Uraim, de itt a válasz nem engem illet, hogy egy ilyen helyzett?l, amikor bármi megtörténhet, félnünk kell-e, vagy inkább ez bizakodással kell, hogy eltöltsön bennünket? Miután a világ mostani rendje nem éppen a mi szájunk íze szerint való, ezért én azt gondolom, hogy inkább gondoljuk azt, hogy a bármi megtörténhet korszaka, ami most el?ttünk áll, bár sokak szerint bizonytalanságot hordoz, baj is lehet bel?le, de legalább ennyi lehet?séget és esélyt is tartogat a magyar nemzet számára. Tehát félelem, begubózás és visszahúzódás helyett bátorságot, el?retekint? gondolkodást, ésszer?, de bátor cselekvést javaslok a Kárpát-medencei magyar közösségnek, s?t a világban szétszóródott teljes magyar nemzeti közösségnek. Könnyen lehet, miután bármi megtörténhet, hogy eljön a mi id?nk.

Köszönöm megtisztel? figyelmüket!

mno.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló